

Единъ брой 2 гроша

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣка вторникъ на малѣкъ. Годшната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджилета; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните настоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ПОЛОЖЕНИЕТО НА ЧЕРКОВНИТИ НАШИ РАБОТИ.

Чудни сѣ на врѣмени работити на този свѣтъ. По нѣкоги дохаждять таквись часове въ живота на хората и на народити въ които едни и другити са считять за най благополучни или за най злочестни. Това издѣлува отъ внѣзапното промѣненіе на работити.

Тѣзи часове сѣ критически, защото опасеніето на първото състояніе и избѣгнуваніето на второто зависятъ исклучително отъ мѣдрото направленіе което може да са даде на дѣйствието на човѣка или на народа.

Тѣй, сега на послѣднѣ ний Българити опитахме една отъ тѣзи минути, които са срѣщять въ живота на народити.

Най напрѣдъ нашити владыци служиха и цѣлъ български народъ са възрадува отъ това служеніето на старцити ни като мисляше че сѣ тѣзи постѣпка нашія въпросъ са рѣшаваше. Той бѣше задоволенъ и честитъ.

Нъ сетнѣ друго издѣзе. Тѣзи постѣпка изыва заточеніе на владыцити и сѣ заточеніето на тѣзи наши пастыри въпроса ни влизаше въ една тѣмна фаза. Това направи злочестъ народа ни.

Тѣй минува единъ народъ отъ едно благополучно състояніе на едно злочестно състояніе. Сѣщото става и сѣ хората кога то си разбѣрять работити.

Нъ това не щѣше да са случи тѣй ако бѣхме оцѣнили добръ важността на постѣпката си и нѣншити сѣтнини.

Тѣй, споредъ тѣзи важность на работата, ний не трѣбуваше да карами владыцити да служатъ безъ волята на правителството.

Царското правителство не можеше да ни откаже тѣзи воля ако желаніята ни за служеніе бѣхъ разумно и ясно изложени. Доказателство на това са намира въ сегашнити тукашни наши свѣщенници.

Ако бѣхми постѣпали сѣ този начинъ ний не щѣхми да си навлѣчемъ гнѣва на патриарха и на други. Владыцити ни щѣхъ да бѣдять на мѣстата си и черковнити наши работи наредени.

Ний не са отнесохми сѣ този начинъ и за туй сега народнити ни работи са намирътъ въ едно трудно положеніе.

Ний казваме трудно положеніе, защото прѣдъ претенціити на патриарха върху владыцити ни и прѣдъ еднодушнити жалби на народа за възвръщаніето имъ работата става дѣйствително мѣчна за расправеніе.

Патриарха казва на правителството: « До дѣто българскити владыци сѣ отъ черковата ми, азъ имамъ право да ги наказвамъ и заточавамъ на което мѣсто искамъ. »

Правителството отговаря: « Азъ немогъ да испълня сичкото ви желаніе; скланямъ да отдалечъ за нѣколко дни тѣзи владыци

« отъ Цариградъ; нъ тѣзи е самата отстѣпка която могъ да ви направъ. Азъ немогъ да ги оставя на расположеніето ви. »

Прибавете сега и други интереси, които са намирътъ въ игра сѣ тѣзи работа и вий ще разберете сичката мѣчнотія въ която са намира правителството да удовлетвори и Българити и патриарха.

Нъ, най сетнѣ, като земемъ прѣдъ видъ горѣшити и еднодушни желанія на народа за самостоятелна черкова, ний дохождаме до това здраво заключеніе че Българскія народъ ще има послѣдната дума въ тѣзи калугерска борба.

Ний сме даже твърдо убѣдени въ скорошното вѣстържествование на нашата народна сѣдба защото тя са основава на закона, на правдата и на духа на новити прѣобразованія въ държавата.

По числото на населеніето си, по трудолюбіето си, по вѣрността, по прѣданността си къмъ прѣстола на отоманскити царѣ, нашія народъ заслужва наистина до вѣрїето, симпатіити и подпорвата на царското правителство.

Единъ такъвъ народъ както българскія народъ който са отличава сѣ толкосъ хубави качества трѣбува и да са обича, и да са почита, и да са насърчава въ справедливти работи.

И това е тѣй дѣйствително. Сичкити тѣзи наши добри качества сѣ привлѣкли любовта, симпатіята и благоволеніето на царя къмъ народа ни.

Нашити Българи могътъ прочее да смѣтять положително върху тѣзи благоволителни расположения на царското правителство за скорошното нарежданіе на черковнити ни работи.

Особно дѣшното министерство е въ душевено сѣ най добри намѣренія къмъ българскія народъ, и тѣзи намѣренія сѣ една гаранція за бързото приспособленіе на царскія фирманъ. Търпеніе прочее.

Наконецъ нека незабравями въ сегашнити обстоятелства това мѣдро правило че който знай да чака умно той сполучва сичко на врѣме.

БЪЛГАРСКИЯТЪ ВЪПРОСЪ И МѢСТНИЯТЪ ПЕЧАТЪ.

Курриѣ д' Оріанъ, Френскы вѣстникъ. Въ понеделникъ гръцкыятъ патриархъ испратилъ на Българската черкова на Фенеръ единъ свѣщенникъ натоваренъ да служи въ неж на мѣсто отлаженити свѣщенници, които, казвалъ, този попъ сѣ извързали заедно сѣ владыцити. Въ нѣколко минути, повече отъ петстотинъ Българи са намѣрили събраны въ черковата и казали на свѣщенникътъ: Махни ся или инакъ живъ нѣма да излѣжешъ отъ тука.

Като вчера бѣше празникътъ Св. Григорія, патриархътъ извѣстилъ прѣзъ ноцта министра на външниты работи, за да запрѣти на Българскиты свѣщенници да не служатъ. Нъ Серверъ паща, въ точката на която сѣ достигали работити

не помислилъ че трѣба да приеме желаніето на патриарха, и службага сѣ отслужила въ Българската черкова отъ Българскы свѣщенници.

Види ся че слѣдъ заточеніето на владыциты Българиты сѣ срѣщнали мѣчнотія за да испратять телеграмы по областити. При сичко туй тѣ сполучили да извѣстять новината въ Сливенъ. Тозъ часъ една жалба покыта отъ двѣ хиляды подаиса и която иска възвръщаніето на владыциты ся отпавила на мѣстната власть за да са съобши на Портата. За туй нѣщо Сливенскыятъ уиравителъ извѣстилъ правителството сѣ една телеграфическа депеша.

Заточеніето на тримата Българскы владыци бѣде една отстѣпка отъ която гръцкыятъ патриархъ има мѣсто да са благодарни. Нъ царскыятъ ферманъ не можеше да остане мъртво писмо. Завчера (въ понеделникъ), великыятъ везиръ поиска отъ гръцкыятъ патриархъ да приеме този фирманъ вжтрѣ въ двадесетъ и четири часа. Когыто двамина чиновници отишли за да зенжъ отговорътъ, патриархътъ поискалъ продѣленіето на срокътъ до 6 февруарія. Вчера (въ вторникъ) великыятъ Везиръ извѣстилъ на Българиты че минутата е дошла да мисельтъ за избираеніето на Ексарха. Туй избираеніе ще стане скоро.

Ний казахме че Великыятъ Везиръ изявилъ на Българиты че царскыятъ фирманъ ще са положи въ испълненіе. Туй извѣненіе е записано въ едно вазирско тескере съобщено завчера на приврѣменныятъ Българскы Свѣтъ.

Въ туй тескере Садразаминътъ заповѣда на приврѣменныятъ Свѣтъ да закачи изново засѣданіята си (сѣжсаны слѣдъ заточеніето на владыциты) и да продѣлава работити си въ смисельтъ на фирманътъ. Освѣнъ това въ него е казано: 1-во че органическыятъ уставъ на Ексархіята, който са изработи отъ народното Българско Сѣбраніе и положи на потвърденіето на Портата, са разгѣдува на този часъ въ министерскыятъ Свѣтъ; 2-ро че фирманътъ ще са испълни въ сичкото му съдържаніе; само десетъ епархii ще са раздѣлятъ между Гърциты и Българиты. Тѣзи епархii сѣ Маронія (Гюлюджина), Едирне, Водина, Струмица, Пелагонія (Мѣпастыръ), Неврокопъ, Охрида, Кукушь, Дебра, Сересъ.

Сичкиты тѣзи епархii, освѣнъ първиты двѣ, лѣжять въ Македонія или на границыта на Албанія, въ тѣзи страны на Европейска Турция гдѣто, въ случай на възстаніе, съпротивленіето е най лесно. В. Порта увѣрена ли е че не бы и мало никой, който въ едно урѣчено врѣме не бы поискалъ да са ползува отъ едно таквось състояніе? Ний трѣба да приложимъ че въ тѣзи епархii, Гръцкото населеніе е твърдъ малочислено сравнително сѣ Българското населеніе. Да са даде една само епархія отъ тѣхъ на Патриаршіята ще бѣде да са дѣйствува противъ духътъ и словото на царскыятъ ферманъ. Българиты не ще поднишжть никога на едно подобно спогожденіе.

Левантъ Таимсъ, Англо-френскы вѣстникъ. Научаваме ся сѣ едно живо и искрено благодареніе че Царското правителство заповѣдало испълненіето на царскыятъ фирманъ и избираеніето на единъ Ексархъ. Ний не можемъ да кажемъ да ли туй рѣшеніе ся е зело слѣдъ едно споразумѣніе сѣ вселенскыятъ патриархъ или безъ негово знаніе; нъ вѣрното е че то произведе най благопріятно впечатленіе върху Българиты, които сичкы събра въ сѣщиты чувства на признателность и на преданность къмъ Портата. Ний облажаваме Царското Правителство за дѣто е разумъло че интересытъ му изыскувахъ туй бързо рѣшеніе на высѣщятъ въпросъ. Като слѣдствие

на рѣшеніето, което взе Портата, — на отдалечените от столицата български владыци ся даде воля да ся върнатъ; тѣ ся очакваа за утрѣ.»

Турк и френски вѣстникъ. Единъ въпросъ отъ една голѣма важность и който бѣше зель въ послѣдныты тѣзи дни единъ характеръ отъ нѣй серіозныты, прѣд едно щастливо рѣшеніе. Нѣй искаме да говоримъ за Българскыятъ въпросъ, който толкозъ дълго врѣме е предзанимавалъ правителството на Н. В. Султана. Постоянното желаніе на Царското Правителство е было щото тѣзи работа да ся свърши прѣятелскы между грѣцката патриаршія въ Цариградъ и Българскыятъ народъ. Отъ тѣзи мысль бѣха родени, даже слѣдъ фирмана относително за установеніето на една българска Екзархія, наченатыты предъ единъ мѣсяць договаріяния между вселенскыятъ патриархъ Н. Св. Антима и членоветы на Бъл. Свѣтъ, който засѣдава на Ортакюй. За зла честь тѣзи договаріяния не можихъ да сполучатъ. Още повече, хвърленото противъ тримата Български владыци изверженіе за дѣто ся служили въ черквата си при Балата на празникътъ Богоявленіе и заточеніето съ което ся наказахъ бѣхъ направилы по лошо положеніето и сѣко споразумѣніе невъзможно. По слѣдствие на тѣзи жалостны приключенія Великыятъ Везиръ Махмудъ паша направи сичко което можы за да рѣши патриарха Антима да задоволи самъ Българскыятъ народъ. Нѣ като неможы да придобые единъ рѣшителенъ отговоръ, той испрати на Българскыятъ Свѣтъ писменно призованіе да положи въ изпълненіе горѣпомѣнятыятъ фирманъ. Заповѣдь подобно ся даде да ся възврънатъ въ Цариградъ заточеныты владыци, които вече са завърнаха на Ортакюй.

Туй нѣщо е едно праведно дѣло къмъ Българскыятъ народъ, който прѣзъ борбата за освобожденіето на черквата си, показато толкозъ търпение колкото и прѣданность къмъ Царското Правителство, самата негова подпорка.

Трѣба да ся надѣваме че изпълненіето на фирмана ще бѣде пълно и че ще ся даде свършено удовлетвореніе на едно многочисленно население, достойно за сѣзяляваніе и което слѣдъ сичко не изискува друго освѣн правото си.

Фаръ дю Босфоръ, грѣцки органъ. «Обичатъ да вѣрватъ че вселенскыятъ патриархъ ся съпротиви на черковното освобожденіе на българьты. Туй е една идея коренно заблудена, додѣто великата черква сама бы искала по-добрѣ да ся освободи отъ мѣчниты си за задоволяваніе чада; нѣ както тя неможы да ги прѣсила да ѝ останатъ всякога вѣрны, тѣй сѣщо не трѣба да искаме щото тя да ся отстранява отъ начертанныятъ пѣтъ отъ неизмѣнимыты законы, които ѝ управляватъ, туй което тя неможы да направи безъ да изгуби резонътъ си за сѣществуваніе. Дѣйствително Българьты упорствуваатъ да искатъ отъ патриарха припознаваніето на една Българска Черква, нѣщо противно на черковныты каноны, които запрѣщаватъ раздѣленіето на плѣмена. Лѣсно ся разбира че като отстъпва туй право на българьты, патриархътъ не ще можы по-късно да го отрече на Грѣцитѣ, които бы могли да ся основатъ отъ своя страна на правото на народноститѣ за учрѣжденіето на една независима черква.»

При сичко туй ако българьты искатъ да учредятъ както и да е една народна черква, тѣ трѣба да ся положатъ подъ покровителството на Римскыятъ Папа, понеже, за да бѣде една черква законно-установена, сѣкога трѣба единъ духовенъ начальникъ; додѣто тѣ надѣжатъ на православната черква, тѣ ще бѣдѣтъ задлѣжени да ся съобразяватъ съ вѣчныты начала, които ѝ служатъ за основа.»

ЗАВРЪЩАНІЕТО НА НАРОДНИТИ НАШИ ВЛАДЫЦИ.

Онзи день, въ четвъртъкъ вечерта, заточениты наши владыци са завърнахъ на Ортакюй по силата на една телеграфическа делеша на Великыя Везиръ.

Туй добро извѣстіе напълни съ голѣма радость наскърбениты сѣрдца на Цариградскиты българи. То е правда.

Вчера, Петѣкъ, народниты наши владыци направихъ посѣщеніе на министра на въшниты работы и на Великыя Везиръ.

Въ този сѣщи день са държа едно общо съ-

брашіе на Ортакюй подъ прѣдсѣдателството на Дѣда Иларіона Ловченски въ присѣдствіе на други владыци, на комисариты, на много отличны българи и еснафи.

Прѣдсѣателя на събрашіето поѣ думита като каза че миналото трѣбува да ся забрави и ч за напредъ нѣй трѣбува да работимъ сички съ благодарозуміе за урежданіето на народната Екзархія.

Той прибави ч нѣй българиты трѣбува да имамы миръ и любовь помежду си и да избѣгнывамы сѣкакви закачки съ грѣциты.

Слѣдъ тѣзи отъ ч ски свѣтты, прочете са буюрултията чрѣзъ която царското правителство заповѣдува възстановленіе то на Приврѣм нѣя Свѣтъ като обѣява въ сѣщото врѣме въ нѣя ч то пригледѣ с га органичскыятъ уставъ който му са о подложилъ за удобреніе.

Испитанъ то на тѣзи правителствъ нѣя заповѣдь са послѣдува съ живи ржкоплѣсканія и съ повторни гласовы: Да живѣ Султана.

Послѣ това, Гаврилъ Фиди проче едно изложено върху станалиты прѣговори като увѣри въ сѣщо то врѣме събрашіето ч правителството рѣшено да испълни царскыя фирманъ.

Нѣгова милость пригуби с тѣхъ грѣжиты които комисариты сѣ положили при Великыя Везиръ за да измолятъ завръщаніе то на владыциты ни.

Това обстоятелство увѣдѣ едно искрено причири нѣ м жаду комисариты и нѣкои отъ нашиты първенцы които нѣ бѣхъ съгласны съ тѣхъ.

По с тѣхъ Гаврилъ Фиди обяви на събрашіето възбраніе то ко-то са о наложило на владыциты отъ Правителството да не служатъ до дѣто са нарѣдѣтъ чрковниты ни работы.

Това обявѣніе са оцѣни както трѣбашо отъ присѣдствующиты и сичкиты извикахъ: добрѣ.

Днѣсь-утрѣ щ са подад на министра на въшниты работы единъ такриръ за избиранието на Екзарха. Нѣ щ казваніе ч оирѣдѣніе то на началника на Българската Екзархія щ: стан спор дѣ рѣда на царскыя фирманъ.

Тѣй проче, както видимъ, работиты клонятъ на свършваніе и нѣй трѣбува сички да отправимъ тѣпли молби къмъ Бога за дългодневіе то на Султана и на нѣговиты министри за тѣзи голѣма добрина къмъ българскыя народъ.

ЗНАНІЕТО Е СИЛАТА.

Силата е необходима на обществото тѣй както и на челоѣка. Негли туй доказваніе е бесполезно. Защо да доказваме очевидностьта?

Наистина силата е необходима нѣ тя сама почти не изпълнява голѣмы работы. Нека кажемъ по добрѣ: сама, тя не може нищо.

Дѣйствително отъ гдѣ иде силата? Физическата сила ся опредѣля: тяжестьта умножена отъ скоростта. Нѣй искаме да о-предѣлимъ умственната сила: знаніето умножено отъ исканіето. Знаніето, ето основата на силата. Баконъ казваше: челоѣкѣ може колкото знае. Туй е очевидно, и исторіята на челоѣчeskата наука не е друго нѣщо освѣн исторіята на неговата сила.

Вижте челоѣка оставе нѣна самъ себѣ си: той е най слабото сѣщество на свѣтътъ. Вижте го подпомогнатъ отъ науката: той плава като рыбата, хвърчи като птицата, въоржява ржката си съ оръдія, които правятъ стократна силата му и които му позволяватъ да върши онова, което силныты мисци и остритѣ ногтіе на най крѣпкыты животны не можѣтъ никога да направятъ. Вижте какво военното искуство, за да кажемъ само за него е изнаимѣрило. Франція и Австрія ся побѣдихъ отъ науката на Пруссія както и отъ непредвидливостьта на своиты началници.

Нѣкои мислятъ че макината ще замѣсти интеллигенціята, нѣ макината, кой я прави? Не е ли интеллигенціята? И сетѣя когыто тя ся изработи, не трѣба ли да я направимъ да върви? Защото тя не върви

сама саменичка, и какъ ще я направимъ да върви ако не чрѣзъ интеллигенціята на онзи на когото тя е повѣрена.

И така се на това трѣба да додимъ: Да ся просвѣти духътъ на челоѣка сирѣчь да му ся даде чрѣзъ умственныятъ трудъ силата отъ която има нужда. Нѣ на този трудъ гдѣ му зима челоѣкѣ навѣкътъ и вкусътъ? На училището. Слѣдователно съ училището трѣба да ся занимаваме предъ сичко. Въ него сти народноно ни богатство и благополучіе.

Първата необходимость за насъ е просвѣщеніето. Безъ просвѣщеніето нѣма общество, нѣма образуваніе, нѣма отечество. Единъ невѣжъ народъ е слѣпъ, и нѣмъ между народыгы. Заведете го на болницата.

НАШИТѢ УЧИЛИЩА И УЧИЛИЩНЫ НАСТОЯТЕЛСТВА.

Не са е минало нито единъ брой отъ нашитѣ вѣстницы, въ които да не са говоры за положеніето на народнытѣ наши училища и по нѣщо за училищнытѣ настоятелства. Всичкы които пишатъ проглашаватъ къмъ общины и настоятелства да са даде коренно преобразование на нашитѣ училища и съ необоримы доказателства засвидѣтелствуватъ, че отъ днѣшното тѣхно положеніе никаква или почти малка полза може да ся очаква. Чувствителностьта на тѣзи наши родолюбивы писатели прави ги да не можатъ да търпѣтъ слабятъ вървѣжъ, по който днесъ отиватъ нашитѣ училища. По това единъ жертвова врѣме да свѣтлува какъ да са уредятъ основнытѣ ни училища; други дава мнѣніе да са образова школа за учители; третій пише за учителскытѣ съборы; четвъртый за програамытѣ и т. н. Благородны чувства обладаватъ тѣзи наши писатели и сѣрдцето имъ гори да видѣтъ успѣхъ въ общиятъ напредѣкъ, обаче трудѣтъ имъ отива и ще отиде сѣвгашъ напразно, когато нѣмаме хора волятели, които да са занимаватъ съ тѣхнытѣ мнѣнія ако сѣ добры да ся прѣематъ, или ако сѣ злы да ги отхвърлятъ. Всичко тѣхно писано, остава си черно слово на бѣла книжбе. Споредъ тѣзи наша немърливостъ много години ще мѣждѣятъ іоше нашитѣ народны училища, и много паричкы ще харчиме пакъ успѣхъ нѣма да видиме, макаръ да имаме професоры факултисты, гимназиалсты и программы съ высокы науки. На ли училищата ны са управляватъ отъ просты и недостойны настоятели, то се ще кудаме и ще ходиме къмъ пропастьта като слѣпа баба.

Като отъ толкози години имаме училища, да видиме извадвали ли сме хора, които днесъ да са борятъ за успѣхътъ на XIX-то столѣтіе, да бѣдѣтъ ревнителы за наука и двойтели за народното щастіе. Кадѣто и да отидемъ по отечеството си, ще намѣриме, че тѣзи които сѣ излѣзли отъ нашитѣ училища сѣ мъртва масса, само знаятъ малко нѣщо просто четеніе и писаніе, отъ друго нищо неразбиратъ. Въ общественныятъ животъ у тѣхъ не са сѣзира никаква диря отъ наука или отъ въспитаніе, ще ги намѣриме безъ доношенія, сѣщо като бацитѣ имъ. Слѣдов. кждѣ е ползата отъ училищата ны?

Нашитѣ училища можатъ само да научатъ младото българче просто да чете и пише. Това сѣ го мнозина казали и фактомъ потвърдили. Тѣ не сѣ въ положеніе

да облагородят сърцето на невинният младъжъ, т. е. да го направят добронравенъ, да познае длъжноститъ си къмъ Бога, къмъ ближниятъ си, къмъ себе си и къмъ народътъ си; да го научатъ на доброто и да отбѣгва отъ злото. У училищата ны Българина не може да са природни нито въ човѣчеството си, нито може да стане добръ патриотъ и истиненъ християнинъ. Той не може даже да образува и усъвършенствува духътъ си, т. е. да са научи да мисли право да разсъждава здраво, съ една речъ да може да стане совѣстенъ мъжъ, свободенъ човѣкъ и добръ гражданинъ. Слѣдов. какъ е ползата на училищата ны?

Отговорѣте г-да читатели, казаніето ми не е ли истинна. Ако признавате думитъ ми за справедливи, то защо гледате хладнокрѣвно като българи безъ българщина на слабото положеніе на училищата ны? Ако бѣхъ въ положеніе нашитъ училища да изваждатъ свѣстны хора то днѣсь не щѣхме да имаме общинари съ чорбаджиликъ, съ рждѣсали мисли и кжсогледы отъ носѣтъ си по далечъ да не выждатъ. Нашитъ училищны настоятели нещѣхъ да бждѣтъ слѣпи и мъртвы и нещѣхъ да управляватъ училищата по твърдоглавството си, но щѣхме сѣкій день прѣобразованія да чуваме и добръ порядкъ на училищата ны. Нашитъ учители нещѣха да бждѣтъ повечето шарлатани и мързеливы, но щѣха да бждѣтъ способны, дѣятелны и да изваждатъ ученицы, у които да са отражава наука, честность, правда, патриотизмъ и др. Нашитъ ученицы не щѣха да излизатъ въртоглавы и фантазисты. Съ высокиятъ си неумѣстны науки са заблуждаватъ. Глѣдашь че сж слѣдвали Химія, Гелогія, а пакъ името си неможатъ да запишатъ правилно. Слѣдов. какъ е ползата?

Когато выждеме че училищата ны сж безъ полза и безъ никакъвъ (напрѣдкъ, то защо не ги организираме, и да имъ дадемъ такъвъз потикъ, щото нашитъ нужды, нашитъ трудове да бждѣтъ удовлетворителны, и нашитъ разноски да не отиватъ напраздно? Нашето немареніе въ отношеніе на неурѣжданіето на училищата е защото не познаваме тѣхната цѣль и не отбираме отъ тѣхната нужда. Ако бы ние съзнавахме че училищата ны сж двигателятъ на народното благополучіе, и ако ние разумѣвахме че тѣ сж разсадницитъ на просвѣщеніето, и ако чувствовахме че отъ тѣхното не добро устройство произлиза ождаемиятъ успѣхъ; то нашитъ общины нещѣха да избиратъ за училищны настоятели хора неспособны, даже и безкнижны. Такъвизитъ настоятели са гордѣятъ само съ името си, а пакъ на работата имъ ако вникнешъ да са смѣль ли или да плачешъ. Съ тѣхнитъ уредбы на програмитъ, съ тѣхнитъ си доношенія къмъ учителитъ показватъ своето недостойнство, и са оставатъ да ги подиграватъ учители и ученицы. (Слѣдва).

ДВѢ ДУМИ ЗА ЖЕНАТА.

Сжществуваніето на човѣка е резултатътъ на съединеніето на двата пола, която, ако и неподобни подъ нѣкои отношенія, иматъ въ цѣлото единъ еднакъвъ организмъ и сж неизбѣжни единъ на други. Тѣй типътъ на човѣческіятъ родъ са съставлява отъ два знаци, които отдѣлно прѣдставляватъ непълни образи, въ

които, съединени, образуватъ едно съвършенно цѣло.

Слѣдователно човѣкътъ не може да са отдѣли отъ жената безъ да са онити типътъ, който съставлява особната му физиономія. Чрѣвъ туй неопровергательно дѣло човѣкътъ трѣба да са глѣда като едно съединіе отъ два състава различни нѣ съединени. Въобразете си единъ чътвържогленникъ безъ жгълъ и вѣй ще имате идеята на човѣка безъ жената или на тѣзи последната безъ човѣка.

Прочее, като тѣзи два организма правятъ съставна частъ на едно сжщо цѣло, тѣ трѣба да бждѣтъ сѣкога заедно и да направятъ силити си да сдѣйствуватъ за една иста цѣль. Както е познато, човѣкътъ и жената, като говоримъ материјално, неможатъ да са разгледатъ отдѣлно безъ да престанатъ да бждѣтъ двѣ отлични лица; нѣ трѣба непременно да ги изучимъ заедно за да имаме една тѣчна идея за явленіята, които тѣ прѣдставляватъ.

Испитайте ги подъ нѣравственната или умственна точка на зрѣніето: сжщиятъ рѣдъ идеи ви са прѣдставлява.

Дѣйствително, заявленіето на интелегенціята при човѣкътъ прѣдставлява сжщиятъ явленія както заявленіето на животътъ. Човѣкътъ и жената сж и двамата надарени съ силата на разумътъ. Нѣ чувството на разумътъ не може да бжде пълно при двата пола зети отдѣлно; разумътъ трѣба да бжде резултатътъ на идеалогіята, която да дѣйствува при тѣхъ съ сжщата свобода и положенъ въ сжщити общественни и умственни условія. Ако тѣзи условія не сж еднакви, сирѣчь, ако въ общественното състояніе човѣкътъ и жената незанимаватъ истото мѣсто подъ отношеніе на развиваніето на умственното имъ състояніе, човѣчината не може да напрѣдва въ напрѣдкътъ. Тѣй една невѣжя жена при единъ просвѣтенъ човѣкъ е единъ усакаченъ умственъ съставъ. За да са произведе интелегенціята, трѣба двѣтъ страни да образуватъ разумното сжщество, като са издигнатъ на сжщиятъ умственъ степенъ; безъ това нѣма възможна човѣчина.

Въпросътъ на просвѣщеніето на жената никога не са е рѣшилъ подъ отношеніе на нѣравственността и на интелегенціята. Жената сѣкога са е глѣдала като едно унижено рабско сжщество; на тѣзи страна на човѣческіятъ организмъ сж ся отрѣкли правата, които са даватъ на страната на която надлѣжа човѣкътъ. Туй чудовищно злоупотрѣбленіе на нашитъ смешенъ организмъ ни причинява сичкити злочестия на домашнитъ и общественъ животъ.

Жената обезумена въ невѣжеството въспитава дѣцата си въ едно скотско състояніе. Млѣкото, което е хранило послѣдственити поколения, отровено отъ отровата на майчиното невѣжество, е произвело горчиви плодове. Отворете криминалната исторія, четете сичкити чудовищни злодѣянія и потърсете първото въспитаніе, което сж приѣли прѣстѣпницити; вѣй ще ся намѣрите прѣдъ една удивителна истенна. Поколеніята развалени и развратени сж постоянната сѣтнина на невѣжеството на майкити. Исторіята на въспитаніето и на просвѣщеніето на жената е исторіята на напрѣдкътъ. Дѣйствително, тамъ гдѣто жената живѣе въ рабско и унижено поло-

женіе, напрѣдкътъ и образованіето ставатъ невъзможни. Спорѣдъ какъто жената са просвѣтява, тѣй и напрѣдкътъ са произвожда. За степенитъ на образованіето на единъ народъ може да ся сжди отъ повърхностнитъ испитъ на умственното състояніе въ което са намира жената при него. За да бы общественната нѣравственностъ, доброты нѣравы, почтенныты навпцы, чувството на справедливостъта и на правдата да ся преведѣтъ въ дѣла, трѣба жената да ся издигне въ едно умственно условіе, което да я положи въ състояніе да съобщава на своитъ изрожденници добриниты на домашната и общественна наука.

СТАТИСТИКА ВЪРХУ ЖЕЛѢЗНИТИ ЕВРОПЕЙСКИ ПЪТИЩА.

Длжината на разработенити желѣзни линіи е днѣсь отъ 92,841 километра, а парити които сж са похарчили за направата на тѣзи голѣма мрѣжа възлизѣтъ на 43 милиярда и 932 милиона франги; това дава една цѣна безъ печала отъ 473,000 франга за сѣки километръ на желѣзенъ пѣтъ. Въ тѣзи числа Англія влиза за 22,775 километра и за 12 милиярда и половина; Франція за 16,376 километра и за 8 милиярда близо. Прусія и Сѣверна Германія имѣтъ наедно 11,577 километра желѣзенъ пѣтъ за 4 милиярда и 400 милиона франга; южна Германія има 2,230 километра които сж сторили 1 милиардъ и 175 милиона; Австрія 7,085 километра 1 милиардъ и 937 милиона; Руссія има 6,907 километра желѣзенъ пѣтъ и похарчила е 9 милиярда и 473 милиона. Въ тѣзи страна само, цѣната безъ печала на километра е най висока както и въ Англія. Белгія, съ малката си земя нѣма по малко отъ 2,726 километра желѣзенъ пѣтъ за които е похарчила 1 милиардъ и 245 милиона.

Въ Англія сѣки километръ желѣзенъ пѣтъ струва горѣ-доло 550,400 франга; въ Руссія 502,882 франга; въ Франція 487,095 франга; а въ Гръція сж са направили желѣзни пѣтища съ най долна цѣна, 156,250 франга.

Поучително пѣщо е да сравнимъ развитіето на европейската мрѣжа съ мрѣжата на сѣверна Америка и именно съ земята на Съединенити Щати. Въ 1869, желѣзнити пѣтища на американската република сж са умножили съ една длжина отъ 10,540 километра, тѣй щото днѣсь сичката длжина на разработенити желѣзни линіи възлиза на 96,000 километра: 300 нови линіи са правятъ днѣсь които ще умножатъ съ 24,000 километра сегашната мрѣжа. Въ Съединенити Щати, срднната цѣна на километра е много по малка отъ цѣната на европейскія километръ; тя не заминува 140,000 франга.

СРѢДСТВОТО ЗА НАШЕТО СПАСЕНІЕ.

Отъ нѣколко врѣме насамъ, нашата книжина са исклучително занима съ разны изложенія върху распространіето на търговіятъ, богатството и просвѣщеніето въ нашето отечество, нѣ както ся видѣ, твърдѣ малко впечатленіе произведохъ всичкитъ тѣя викове на нашитъ публицисти, първо защото или не ся разбра заключеніето на тоя важенъ въпросъ, въ който, съ убѣженіе казвамъ, ся състои нашето бждно благоденствіе, или пакъ ся той погледна съ обыкновенното ни за всяко общо нѣщо хладнокрѣвіе, напусна ся и ся забрави днесъ, за да ся появи негли пакъ подыръ врѣме. Тѣй ли трѣбаше, ще ся попытамъ азъ, да постѣпимъ, при такыва просвѣтени врѣмена и да

бъгаме отъ счастіето си, което ни прислѣдва? Врѣме настанъ, мисль, да додемъ въ съзнание, да туримъ край на хладнокрвнето, и излѣземъ отъ тоя пѣтъ въ който сме са лутали, като изгубени твари, да стигнемъ босія да му земемъ калевритъ.

Много опити, които сме имали случай да направимъ сами ний и които си напомнимъ, не безъ нажяляваніе, ни ся ясно доказали погрѣшкитѣ и че слѣдствието на всичкитѣ наши усилія е нула, както ся случило до сега. И наистина тѣй трѣбаше и да бѣде, никакво добро не трѣбаше да очакваме ний отъ дѣла криво захванѣти, безъ коренно размышленіе и убѣжденіе и водени отъ хора нектѣрни и неспособни и които не си познаватъ силитѣ до гдѣ може да ся прострѣтъ.

Видѣхме слѣдователно нашата неспособность въ всичко, и усиліята ни до сега не бѣхъ друго освѣтъ опитванія за издирваніето на истинный пѣтъ. Това видѣхме, узнахме и видѣхме вече че основнитѣ причини на нашата несполукъ лѣжатъ, не въ неспособностѣтъ ни, която мыслимъ като дадена намъ естествено, защото това що ся случва днесъ между ни, случило ся е и между образованитѣ народи въ врѣмето на възражданіето имъ, нѣ казваме пакъ тѣя причини сѣ другадѣ, тѣй трѣба да ги отдадемъ на нашето двоумѣніе въ прѣманіето на наукѣтъ, като единствено срѣдство за нашето благоденствіе.

Ако наукѣтъ, свѣтлина небѣснѣ, не бѣше распрѣсияла заритѣ ся по земѣтъ, человекитѣ щѣхъ да бѣдѣтъ прости и диви. Нѣ пейній блѣсъкъ съживи хората, и тѣя които ѣхъ прѣгърнѣхъ, занесе при тѣхъ искусствата, художествата; распрѣснѣ трговіята, и докара богатството и благоденствіето на най високъ степенъ. Тѣя народности що ся наслаждаватъ днесъ съ плодоветѣ на излѣцноститѣ на наукѣтъ, не ся были нито по умни отъ насъ, нито страната имъ е была по богата; прости най напрѣдъ, постепенно сѣ тѣ вървѣли съ нуждитѣ на врѣмето, и доше сѣ до тая точкѣ на успѣхъ. За това нѣщо сѣ ся похарчили години наистина, нѣ ний не трѣба да казваме това за наше оправданіе. Европейцитѣ сѣ употрѣбили повече отъ 200 год. за да просвѣтънѣтъ, нѣ кой може да откаже че тѣ трѣбаше всичко да създадѣтъ, всичко да направѣтъ отъ ново; да ся борѣтъ противъ такива страшны суевѣрія, противъ единъ такъвъ фанатизмъ, едно толкова силно недовѣріе, щото похарченото врѣме е нищо прѣдъ тая велика прѣграда на успѣхъ. Ний какво има да правимъ? Всичко ни е приготвено, хората сѣ ся трудили за насъ а ний още да ся двоумимъ и стоимъ прости зрители да удивляваме тѣхнитѣ чудеса. Тѣй много лесно е за насъ да ся образуваме днесъ отъ колкото е было на европейцитѣ. Американцитѣ, сѣ най послѣднитѣ, които прѣехъ просвѣщеніето. Когато тѣхното отечество ся откри, тѣ бѣхъ диви, нѣ днесъ никой не може да откаже прѣвѣсходството имъ надъ европейцитѣ? Защо тѣхното отечество просвѣтънѣ толкозъ рано? Просвѣтънѣ, защото европейцитѣ като отидохъ да завладѣютъ странитѣ на новій материкъ, занесохъ съ себя ся всичко познато въ онова врѣме за образование на дивитѣ народности.

Ний сме прости, припознаватъ, нѣ не сме дивы. Суевѣріето, фанатизма блѣщукѣ тукъ тамъ, нѣ ний лесно можемъ да наддѣлимъ на всичко, защото нашата простота не е простота на миналитѣ вѣкове, нѣ на настоящій вѣкъ. Когато поискваме, пожелаимъ да трѣгнемъ подиръ просвѣтитѣ хора, ний ще го направимъ, ще сполучимъ. Нашето невѣжество, още веднѣжъ да кажемъ, не произлиза отъ нѣманіето на умственны и вѣщественны срѣдства, нѣ отъ рждивитѣ и прѣстарѣли прѣдрасѣдѣщи, които ни ся докарали въ едно несмысленно и неводно заблужденіе, да ненавидѣме новитѣ идеи, идеитѣ на днешното врѣме, а да пазимъ прѣстарѣлитѣ, идеи на миналитѣ врѣмена, когато хората имахъ други нужди и други животѣ.

На всичко това вината не е въ насъ, да кажемъ. Ний всичко горѣреченно быхме направили, както и на истина ся мысляше, ако гърцитѣ не бѣхъ ни спѣвали. Добрѣ; Гърцитѣ не сѣществуватъ вече за насъ отъ 15 години на самъ; какво направили въ това врѣме? Трудимъ ся за духовното ся освобожденіе, и това добрѣ, нѣ трѣбаше ли да ограничимъ силитѣ си къмъ тоя въпросъ само, а да оставимъ всичко друго? За освобожденіето на черковѣтъ ни, както и за благоденствіето ни изисква ся хора да работѣтъ, и

изисква ся пари, а ний нѣмаме или по добрѣ не искаме да постигнемъ ни едното ни другото. Учителищата ни не седѣхъ зтворени наистина, нѣ тѣ показяхъ твърдѣ незначителенъ успѣхъ както и отъ напрѣдъ. Ново нѣщо което ний направили, бѣше отваряніето на читалища и женски дружества. Нѣ и тѣя заведенія малко отговорихъ на службѣтъ си. Всѣки знай защо. Едно таквозъ за веденіе съставено по подражаніе, по модѣ, злѣ управлявано, макаръ и снабдено съ огромнѣ капиталъ, нищо не произвежда.

Отъ това кратко изслѣдованіе на нашитѣ 15 годишны трудове, нищо не може да ни оправдае освѣтъ признаваніето на погрѣшкитѣ ни. За туй ний трѣба да напустнемъ досегашній пѣтъ и да влѣземъ веднѣжъ за всегда въ животѣтъ на 19 вѣкъ. Не трѣба много да мыслимъ, не трѣба да търсимъ другадѣ спасеніето си освѣтъ въ наукѣтъ; отъ тамъ ще поникне за насъ трговіята, богатство и благополучіе. (Слѣдува).

ПОЛИТИЧЕСКЫ ИЗГЛѢДЪ.

АНГЛИЯ. Делешити отъ Лондра и Вашингтонъ сѣ твърдѣ важны. Тонѣтъ на тѣзи депешы остава малко надѣжда за едно прѣятелско рѣшеніе на възникналитѣ сплѣтенъ въпросъ за Алабама. Тѣй въ камарата на общинитѣ, Г. Дизраели казалъ че правителството, като упорствува на прѣбаленитѣ и неразумны исканія на Америка, ще има подкрѣпата на парламентѣтъ и на страната. Г. Гладстонъ обявилъ че исканіята на Америка сѣ безумны и че не бы ся прѣели даже отъ единъ народъ ограниченъ въ крайностѣта. Въ камарата на лордоветѣ, лордъ Гранвилъ казалъ че правителството не ще жѣртвува правата на страната, нѣ че ще направи сичко което може за да докара едно удовлетворително рѣшеніе на въпроса.

Отъ друга страна въ Вашингтонъ американскитѣ министри събрани на съвѣтъ рѣшили едногласно да одѣржѣтъ зетото отъ Америка положеніе колкото ся тича до исканіята и. Американскитѣ вѣстници сѣ твърдѣ разярены противъ Англія и казватъ че сѣко опитваніе отъ страната на тѣзи сила да избѣгне рѣшеніето на посрѣдницитѣ, ще окончае на една война.

ФРАНЦИЯ. Едно движеніе истенно патриотическо ся заявлява въ Парижъ и въ цѣла Франция, за да са положи този народъ въ състояніе да заплати въ едно късо врѣме военното обезврежденіе, което лѣжи на Германія. Алзасъ и Лорренъ сѣ първитѣ, които показяхъ непоколебимата ся прѣданостъ къмъ страната отъ която сѣдбата на войната ги отдѣли. Господити въ Страсбургъ, Мюлузъ, Бесвилеръ, Сент-Мари-Оминъ, първы освятихъ подписванія за искупваніето на француската земя. Туй стремленіе ся послѣдува отъ господити въ Шлестагъ които дойдохъ, както казвахъ тѣ, « да принесѣтъ капката си вода чѣрпана отъ изворѣтъ на патриотизмѣтъ, » и тозъ чѣсъ стремленіе завзе сичката страна. Тѣзи подписванія, които ся породихъ въ утробата на двѣтъ присѣдинены на Германія области, причиняватъ на Германцитѣ едно незадоволство, което ся превожда въ германскитѣ листовѣ чрезъ едно преливаніе на нечуты буйности. Германскитѣ газеты не ся истоцѣватъ въ обвиненія и искатъ съ голѣмы выкове претиснителны мѣрки спрямо « онѣзи, които подигатъ бунтъ противъ Германія. » Заблужденіето на Германцитѣ е да вѣрватъ че строгоститѣ ще имъ правѣржѣтъ Алзасчянитѣ и Лоренцитѣ. Съвѣстѣта е единъ ненарушимъ имотъ, колкото повече человекъ я насилва, толкози повече тя избѣгва отъ дѣйствието

което иска да извърши отгорѣ и. За да ся привлѣче духѣтъ на завоеванитѣ населенія, ако туй е възможно, — трѣба на противѣголъма кротость.

РУССІЯ и ТУРЦІЯ. Егинъ телеграмъ отъ Сентъ Петербургъ извѣстѣва че слухѣтъ за единъ състанѣкъ между царя и Султана ся повече и повече распространявалъ и утвърдявалъ.

Отъ друга страна « Новій свободенъ печѣтъ », категорически опровергава обнародваната отъ унгарскитѣ вѣстници новина за ближното сключваніе на единъ трактатъ за съюзъ между Руссія и Турція, и казва че е истенна че сношеніята между тѣзи двѣ дѣржавы сѣ по-добры отъ колкото сѣ были отъ дълго врѣме на самъ, нѣ че Руссія нѣма никакво намѣреніе да сключи единъ какъвъ да е трактатъ съ Портата.

СЪРБИЯ. Вѣстникъ За става извѣстѣва че архимандритѣтъ Анжеликъ и нѣкои австрійскы генералы влѣзли въ едно съзаклатіе отправено противъ сръбската скупщина, която ся мразяла отъ архимандритѣтъ и неговата партія по причина на противодуховното и положеніе. Анжеликъ былъ отправилъ на правителството единъ мемуаръ, съ койго изискува распусканіето на туй събрание.

РУССІЯ. Полузваничныя руски вѣстникъ Голосъ посвящава на общата политика на Русія спрямо западна Европа единъ членъ отъ който ний извличаме слѣдующитѣ интересны редове: « Ако Русія нѣма никакъ интересъ да са намиса въ германскитѣ работы, отъ друга страна тя нѣма никакво желаніе да дѣйствува безразсѣдно къмъ Франція. Австрія която са страхува отъ программата на Руссія относительно за мирѣтъ, Австрія ся вѣрва, по причина на симпатитѣ и въ полза на Германія, въ съвършенна безопасность като дава теченіе безнаказанно на пагубната си политика въ славянскитѣ въпросъ. Нѣ тѣзи симпатии на Австрія, каквато и да бѣде силата имъ, не ще сполучѣтъ да надвѣятъ на тѣзи които рускитѣ народъ исповѣдва къмъ славянитѣ. Ако царѣтъ и народѣтъ рускы и да желяхъ да продължаватъ да живѣютъ въ прѣятелскы сношенія съ Германія, истенна е че ако тѣзи послѣднѣта измѣни въззрѣніята си, Русія ще ся види свободна да дѣйствува както добрѣ и ся види. И така Русія и Германія ще можѣтъ да бѣдѣтъ прѣятели толкозъ дълго врѣме колкото послѣднѣта тѣзи сила не ще дава на славянитѣ никаква причина да ѣ бѣдѣтъ непрѣятелскы.

Българ. Заем. Дружество «Напрѣдѣкъ» извѣстѣва, че за прѣзъ текущитѣ години настоятелството, което са избра по пълно вишегласіе ще ся състои отъ слѣдующитѣ лица.

Тодоръ Иліевъ	—	Прѣдсѣдатель.
Г. Джуровъ	—	Подпрѣдсѣдатель.
Илія Герасимовъ	—	Касиеръ.
Ив. Георгіевъ	—	Писаръ.
П. Иліевъ	—	Помощникъ.

За всичко що са касае до Дружеството ще ся отнасятъ до техъ и това за знаніе на тукашнитѣ и вънкашны членове на Дружеството.

Цариградъ 9 Іануар. 1872.

Бывшій писаръ: Ив. Георгіевъ.

Истото Дружество извѣстѣва юще, че има основано и Саравско Банко — Дѣловодителството, на което е поверено Г-ну Ст. Г. Златарову. Дружството приканва нашитѣ съотечественници, които бы имали отъ подоб нѣ видѣ дѣла, като размененіе пары и прочее да са оти сѣтъ въ Бахче Капія № 2 до Г-на Ст. Г. Златаровъ.

Царградъ 24 Іануар. 1872.

За настоятелството, писарѣтъ Ив. Георгі въ.

(Цариградъ, 2 Февруарія 1871.)

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ.

Марсилія 10 февруарія. Избираніята отъ 34 департамента познати до сега, станахъ въ единъ съхранителенъ смисълъ, съ исключение на 4 само департамента. Навредъ владѣе тишината. Новинити отъ Парижъ отивхъ до 7: градътъ е тихъ, нъ владѣе въ него едно голѣмо бѣдствие.

Бордо 10. Ето до сега познатото слѣдствие на избираніята: Тарнъ, Жирондъ, Лоаръ, Бушъ дю Ронъ, Дордонъ, Авейронъ, Ариѣжъ, Индръ, Херолтъ, Ардешъ Менъ и Лоаръ съ Ошь, Аженъ и Поатіе избрахъ кандидати съхранители; Високити Алпи и Орнъ съ Авинонъ, Дижонъ, По и Перпинанъ, кандидати републиканци; Горня Сава и Монтобанъ избрахъ кандидати умѣрени. Въ Тулонъ, единъ цѣлъ листъ републикански стана както слѣдува: ГГ. Брюнъ, Гамбета, Ледрю Роленъ, Борбору, Доріе и Жарегибери.

Лондра 10. Снощи въ камарата на лордовети, лордъ Ричмондъ мжръ правителството дѣто събрало конференціята безъ Франція, на което лордъ Гранвилъ отговорилъ че Франція одобрила събраніето на конференціята и че рѣшеніята които бяхъ са зели ще станхъ трактата само слѣдъ мирътъ. Въ камарата на общинити, Г. Дизраели осъдилъ бездѣйствието на правителството и воинскити умаленія, като казълъ че бы искалъ една въоръжена неутралность, и че когато Г. Горчаковъ писалъ своята депеша, правителството отишло да са съвѣтува отъ Г. Бисмарка. Г. Гладстонъ защищава неутралната политика и не намисаніето. Адреса са пріѣлъ.

Флоренція 10. Въ камарата на депутатити, Г. Ранца казълъ че слуховети за събираніе на войници по вжнъ за въстановленіето на свѣтската власть на папата и осрѣдоточеніето на лица въ Ватикана сж увѣличепи. При сичко туй началствата сж рѣшени да накажатъ виноватити ако дѣлата сж положителни.

Лондра 10. Дописникътъ на Таимсъ отъ Берлинъ извѣстява че В. Порта като пріѣла да са унищожатъ условіята на трактата отъ 1856 касателно до неутрализацията на черно море, силити дадохъ на В. Порта правото да позволява или да отказва минуваніето презъ Босфора и Дарданелити на военнити чужди кораби и че дѣлото на конференціята отъ Лондра е свършено.

Вашингтонъ 9. Прѣдсѣдательтъ Грантъ опрѣдѣли секретарина Фишъ, министърътъ при британческіятъ дворъ, генералъ Шенекъ, бывшіятъ адвокатинъ Хоръ, сенаторътъ Виліамъ и сждникътъ Хелсонъ, комисари за да прѣдставляватъ Америка въ високата смѣсена комисія за да расправи работата Алабама. Вѣстницити прѣдвиждатъ е-

дно миролюбиво развързваніе на този въпросъ.

Бордо 11. Слѣдствието на избираніята въ 27 департаменти между които 23 нападнати са очаква още. До сега Г. Тьеръ са избра въ 18 департамента; генералъ Трошу въ 7; генералъ Шангарніе въ 4; Г. Гамбета въ 3; Г. Жуль Фавръ въ 2, а Г. Дюжонъ въ 41 (?). Нѣмами още никакво извѣстіе отъ избираніята въ Парижъ. Департаментскити избиранія въ Маншь и съвернити крайморія пріѣхъ единъ цѣлъ съхранителенъ листъ.

Бордо 12. Единъ републикански листъ са избра въ Сава, Кахоръ, Нантъ, Лиможъ, Каенъ, Хавръ, и въ департаментити на Крьозъ, високити Алпи, Мейенъ, Ванде, Ронъ, Финистеръ и Алеръ; избранити листове сж съхранителни, умѣрени или либерални. Въ департамента на Саонъ и Лоаръ единъ листъ размѣсенъ републикански и съхранителенъ са избра.

Брюкселъ 11. Ний пріѣмами слѣдѣющити новини отъ Парижъ съ дата отъ 10. Л Електоръ Либръ казва че почти вѣрно е че ГГ. Викторъ Юго, Гарибади, Луй Бланъ, Кине, Гамбета, Сесе, Рошфоръ, Доріанъ, Делеклюзъ и Деврезъ ще са изберхъ въ Парижъ. Соаръ притуря че ГГ. Филіксъ Шягъ и Тьеръ ще са изберхъ също тжй. Снабденіето съ храна на Парижъ отива добръ. Службата на пжтницити между Брюкселъ и Парижъ са възстанови.

Лондра 10. Комисарити които са опрѣдѣляхъ отъ английското правителство за да отидхъ въ Америка да прѣдставляватъ Англія въ комисіята върху въпросътъ на Алабама сж: Фарлъ, Ринонъ, Фарлъ Ронъ, Г. Тортонъ английски министъръ въ Вашингтонъ, Г. Макдоналдъ и Монтагу Бернаръ.

Атина 11. Баронъ Болъ, френски посланикъ въ Атина, като са повика отъ френското правителство да отиди въ Бордо тръгна вчера презъ ноцта.

Віена 11. Федералното швейцарско правителство са отирави на Г. Бисмарка щото да послужи за посрѣдникъ при главніятъ квартиръ въ Версайлъ за да сполучи завръщаніето въ Франція на войската на генералъ Клишанъ (80,000 души). Въ отговорътъ си, императорскіятъ канцеларъ отказа, като забѣлвзалъ че френското правителство, въ сегашнити условія, е въ невъзможността да възбрани тѣзи войски възврънати въ Франція да са біятъ противъ Германцити. Г. Бисмаркъ като свършва, задѣлжява Швейцарія да варди законно неутралността още малко до мирътъ. Избираніята въ Парижъ сж съхранителни, нѣщо което прави да са прѣдвиди скорошното сключваніе на мирътъ.